

Equilibris miraculosos

Els tres mesos des que es van fer les darreres eleccions al Parlament, que han desembocat finalment en un pacte entre Junts pel Sí i la CUP, han estat durs, tempestuosos i corrosius. Convergència Democràtica i la CUP han entrat en una espiral de tensions i desqualificacions que ha desmotivats encara més la resignada parròquia independentista. Les costures del “procés” –així, entre cometes– s’han oberts i han mostrat totes les limitacions i les vergonyes dels responsables polítics que l’han de portar a bon port. Al final, l’acord ha estat possible perquè Artur Mas es va resignar a renunciar a la presidència. Però l’ex-president va posar com a condició per acceptar la imposició de l’esquerra rupturista que la mateixa CUP fera un exercici públic d’autocrítica i que renunciara a dos dels seus diputats, que al final no van ser els que tothom preveia. Tot poc molt gratificant per a aquells que creuen en la independència de Catalunya i en la bondat necessària de l’articulació política que l’ha de fer possible.

Passats els moments de màxima tensió, concretat un acord que ha estat el millor de tots els pitjors possibles, investit com a nou president de la Generalitat Carles Puigdemont –que va sorprendre gratament tots els qui no el coneixien en les rèpliques de la seua sessió d’investidura– i format el nou Govern, tot apareix més tranquil i controlat. El “procés” s’ha reactivat i allò que fa només alguns dies semblava del tot improbable ara torna a semblar possible.

El gran dubte és la fortalesa d’aquesta nova embastada. Ha quedat clar que les discrepàncies entre Convergència i la CUP són quasi malalties. I ha quedat també clar com li repugna a l’“esquerra anticapitalista” haver de confluïr amb “la dreta” en el mateix objectiu nacional. La reacció del Govern en funcions, del primer partit de l’oposició a Espanya, de les institucions i dels poders de l’Estat, ha estat fulminant. Encara no havia estat investit com a president Carles Puigdemont que Mariano Rajoy ja proclamava que no li’n deixaria passar ni “una”. A partir d’ara les reaccions des de Madrid augmentaran encara més en intensitat i gravetat. Efectivament, no en deixaran passar ni una.

Enfront d’aquesta determinació, d’aquest corrosiu institucional, la descoordinació i els enfrontaments interns són suïcides. Ja és prou difícil allò que la majoria independentista vol aconseguir a Catalunya per complicar-ho encara més tot amb enfrontaments, conspiracions i fissures. Carles Puigdemont, els membres del seu govern, els dirigents del seu partit, els d’Esquerra i la CUP sencera, n’hauran de ser conscients. Els equilibris hauran de ser sincers, eficaços i continuats.

42

60

36

47

La Galeria

73 LITERATURA

Entrevista a Antoni Riera Font

74 LITERATURA

La poètica de la joventut morta
Guillem Pufarré

75 LITERATURA

I, si et lleu, escriu...
Ramon Pla i Arxé

76 MÓN EDITORIAL

77 CINEMA

Ciudadà Bowie
Àlex Gorina

78 TEATRE

La matèria dels cors
Francesc Foguet i Boreu

79 ART

Museus, visites i visitants
Ricard Mas Peinado

80 TELEVISIÓ

Dignitat
Toni de la Torre

81 GASTRONOMIA

El gaspatxo de Marguerite Duras
Jaume Fàbrega

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.